

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

'Infàmia'

El verí del teatre, que és com el verí de tantes altres passions. La metzina que et fa viure inoculat, buscant la veritat a estropades, la felicitat a pessigades. Entres a la Villarroel, i fas aixecar una pila de gent que han fet del seu abric un nadó que reposava a la seva falda. La fila una maternitat. La platea, criatures disposades a entrar en el joc. Véns a buscar una dosi de realitat virtual sense necessitat de posar-te unes ulleres de snorkel. El públic necessari, fent arribar respiració i batec a aquesta nova meravella de Pere Riera. Escrita pensant en Emma Vilarasau, Jordi Boixaderas, amb Anna Moliner i Francesc Ferrer. Representen l'assaig d'un Hamlet perquè la jove Sara (Anna) superi les proves per fer d'Ofèlia. Aleix (Francesc), jove actor d'èxit televisiu, li dona la rèplica. Eva Dolç (Emma), diva apartada dels escenaris, els dona el mestratge i Toni (Jordi) intentarà convèncer l'Eva que ha de tornar a la cartellera teatral.

La tensió, el qüestionament constant, el reescriure, l'assaig, la prova, la relliscada, l'encert, el desig, el menyspreu, l'odi, l'amor, la representació

Teatre dins del teatre, vida dins la vida. La tensió, el qüestionament constant, el reescriure, l'assaig, la prova, la relliscada, l'encert, el desig, el menyspreu, l'odi, l'amor, la representació. Tot això i tan ben jugat, escrit, dirigit i interpretat, que fa que la *Infàmia* t'acompanyi quan després dels aplaudiments a banda i banda d'escenari, les butaques t'aboquin al carrer. Ser o no ser, morir que és com dormir, res més. Ho va deixar escrit Shakespeare, i hi ha jugat Pere Riera, i Pau Carrió estrenarà aquest mes de març al Teatre Lliure un *Hamlet* amb el premi Ciutat de Barcelona Pol López. Un *Hamlet* que per Lluís Homar era la bogeria més gran de la seva vida, i que ara ens regala una altra monumental interpretació al TNC, amb *El professor Bernhardt*, de Schnitzler. Un dilema més. La vida com a dilema constant. "Res del que facis en escena no té cap valor si no ho fas per tu mateix. Si no ets autèntic ets un més. No es tracta de fer-ho bé, es tracta de ser", proclama Eva Dolç a *Infàmia*. Gran lliçó. El teatre com la vida.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

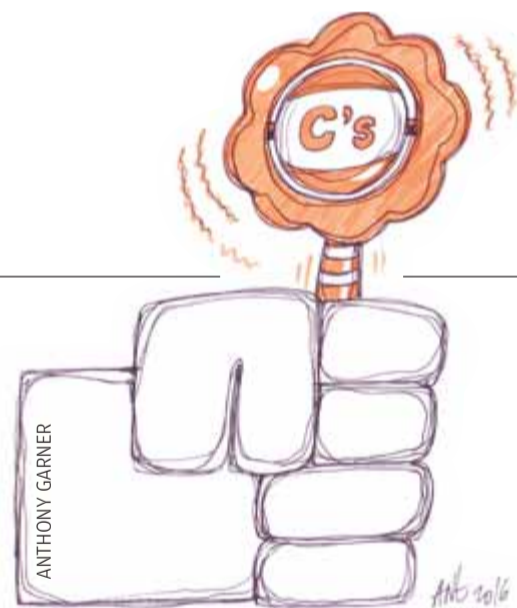
Manuel Cuyàs

El pacte

Com que vam assistir al naixement de la criatura i l'hem vista després espigar-se i fer-se gran, tots aquí sabem que Ciutadans és un partit de dreta-dreta. No diré d'extrema dreta perquè la paraula té unes connotacions desagradables i perquè tampoc cal exagerar, però sí que diré que és una dreta destil·lada i lliure d'impureses. Tant, que molts dels votants del PP, quan van considerar que aquest partit en la seva particular opinió girava massa al centre o van comprovar que estava molt empastifat per la corrupció van córrer a abraçar la causa de Ciutadans i no cap altra, tal com els resultats electorals descriuen. La criatura va néixer a més a més amb un únic pa sota el braç, que era l'oposició a la política lingüística que s'ha practicat a Catalunya amb l'acord de gairebé tots els partits i gairebé tota la gent, parlés com parlés, i en això es va veure que havia vingut al món per posar zitzània, que és una paraula evangèlica que evoca esbarzer, esbarzer i zitzània a la convivència de Catalunya. Ara els pans s'han multiplicat però cap, segons el nostre paladar, conté la

farina de la moderació ideològica o la centralitat. En canvi, el PSOE hi ha observat o hi ha volgut observar centralitat, i hi ha pactat per mirar de poder governar Espanya. Quines coses que es fan i es desfan i no es volen veure per obtenir el poder. La maniobra argumental hauria deixat parat no Maquiavel, que hauria fugit corrents, sinó Aristòtil, que va fixar els sil·logismes: "El PSOE és un partit de centre-esquerra, Ciutadans és un partit de centre-dreta, ergo el centre ens uneix i ja podem pactar." L'alcalde socialista Àngel Ros de Lleida, que governa amb Ciutadans i de moment ja ha fet bilingüe tota la informació municipal, en va ser el precursor. Ha creat escola: l'ha imitat l'alcalde successor de Puigdemont a Girona, "ciutat referent de l'independentisme". Ja podem plegar.

Els punts de l'acord entre els dos partits parlen de reformar la Constitució, de suprimir les diputacions... Això de suprimir les diputacions, que sembla tan modern i estalviador, és per-

què els ajuntaments depenguin directament de l'Estat i els governs autonòmics perdin incidència sobre els municipis. La famosa recentralització. Pel que fa a la reforma constitucional... enlloc els dos partits parlen de Catalunya, del "problema" de Catalunya que fins fa quatre dies els atabalava tant. Umberto Eco, que s'acaba de morir, deia que la falta de senyal és un senyal. Si el PSOE i Ciutadans no donen senyals de vida sobre Catalunya és senyal que n'han d'haver parlat molt asseguts en els sofàs i en les taules a porta tancada. La falta de senyal és en aquest cas un mal senyal. Alguna cosa tramen, i si eviten que sigui coneguda és que ens hem de posar a tremolar.